RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 67.207 van 30 juni 1997
in de zaak A. 73.200/VII-15.198.

In zake : de c.v. KNESCOVAR,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de c.v. KNESCOVAR op 10 februari 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 5 december 1996 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare van 22 juli 1996 houdende weigering aan de verzoekende partij van een milieuvergunning voor het exploiteren van een landbouwbedrijf gelegen op de percelen kadastraal bekend onder Knesselare Afd. 1, sectie C, percnr(s). 1189/f, 1189/g, 1189/c aan de Leendreef te Knesselare niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 maart 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 april 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij art. 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. Op 25 april 1983 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare aan de verzoekende partij een exploitatievergunning voor het houden van 180 zeugen en 750 mestvarkens voor een periode van tien jaar eindigend op 25 april 1993.

Op 21 maart 1991 wordt door de bestendige deputatie vergunning verleend voor de opslag van 1.490 m3 mest voor een periode van dertig jaar eindigend op 31 augustus 2011.

1.2. Op 10 maart 1993 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het omvormen en uitbreiden van de varkenshouderij tot 300 zeugen, 5 beren, 540 mestvarkens en 45 jonge zeugen.

Bij besluit van 26 juli 1993 weigert de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

1.3. Op 12 april 1994 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in bij de bestendige deputatie voor de uitbating van een varkenshouderij van 180 zeugen en 750 mestvarkens.

De bestendige deputatie weigert op 18 augustus 1994 de gevraagde vergunning.

1.4. De verzoekende partij stelt dat zij op 19 september 1994 tegen voormelde beslissing beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse minister voor leefmilieu en huisvesting.

Op 26 september 1994 deelt het bestuur milieuvergunningen van de administratie milieu, natuur en landinrichting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap mee dat het beroep onontvankelijk werd bevonden daar het niet binnen de termijn van dertig kalenderdagen ingediend zou zijn.

Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij een annulatieberoep ingesteld waarover nog geen uitspraak is gedaan.

1.5. Op 30 mei 1996 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare een milieuvergunningsaanvraag in voor het bekomen van een milieuvergunning voor een varkenshouderij met 180 zeugen, 750 mestvarkens, opslag

van 1490 m3 drijfmest, opslag van 2 maal 6000 liter gasolie en 8 veevoedersilo's.

Op het aanvraagformulier staat onder de hoofding "voorwerp van de aanvraag" aangekruist en ingevuld wat volgt :

> "Het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting (zelfde uitbating als verleend dd. 25/4/1983)".

De milieuvergunningsaanvraag wordt op 10 juni 1996 ontvankelijk en volledig bevonden.

1.6. Op 22 juli 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare de gevraagde vergunning.

1.7. Met een schrijven van 21 augustus 1996 stelt de verzoekende partij beroep in tegen het weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen.

1.8. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

1.9. Met een besluit van 24 oktober 1996 verlengt de bestendige deputatie de termijn voor de behandeling van het beroep met één maand tot 21 januari 1997. De verzoekende partij stelt dat zij die beslissing heeft aangevochten met een annulatieberoep.

1.10. Op 5 december 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen. De motieven die tot de weigering van de vergunning aanleiding hebben gegeven zijn de volgende :

> "Overwegende dat de aanvraag niet als hernieuwing kan beschouwd worden omdat geen vergunning voorhanden is en de dieren het laatst vergund waren op 24-04-1993; dat de aanvraag als een uitbreiding met 180 zeugen en 750 mestvarkens dient beschouwd te worden;

Overwegende dat de inrichting geen gesloten bedrijf is, aangezien de verhouding zeugen/totaal aantal varkens 180/930 of 1/5, 17 bedraagt;

Overwegende dat de dieren momenteel niet vergund zijn, zodat er geen vergunde mestproductie is; dat bijgevolg de aanvraag resulteert in een stijging van de vergunde mestproductie; dat het bedrijf volgens de Mestbankaangifte van 1996 niet als een gezinsveeteeltbedrijf kan beschouwd worden; dat derhalve niet voldaan is aan de bepalingen van art. 13 van het uitvoeringsbesluit van het Mestdecreet;

Overwegende dat de toegangsweg tot het bedrijf langs enkele woningen loopt; dat het een smalle, weinig uitgeruste weg betreft; dat bij het transport van gespeende of slachtrijpe dieren, bij het aanvoeren van voeders en bij het wegvoeren van de drijfmest verkeershinder onvermijdelijk is;

Overwegende dat de inrichting rekening houdend met haar kenmerken en omvang, en rekening houdend met de ligging ten overstaan van gebieden die hindergevoelig zijn, een te grote negatieve impact zou hebben op mens en leefmilieu, inzonderheid door de overmatige geurhinder, geluidshinder die zij veroorzaken;

Overwegende dat de inrichting milieuhygiënisch niet verenigbaar is met de omgeving; dat de milieuvergunning dient geweigerd te worden";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van de "artikelen 3, 20 en 27 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (MVD), artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem I) en de eerste bijlage bij dat besluit en het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen

inzake milieuhygiëne (Vlarem II)"; dat zij betoogt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet (vergunningenbesluit), maar dat die bepaling onwettig is om volgende drie redenen :

1. het houdt een onwettige afwijking in van de algemene en sectorale milieuvoorwaarden van Vlarem II, daar luidens artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning de Vlaamse regering van de sectorale voorwaarden mag afwijken maar alleen bij gemotiveerd besluit en wanneer dat nodig is om technische redenen, redenen die in voornoemd vergunningenbesluit niet zijn aangehaald;
2. het vergunningenbesluit, dat uitgevaardigd werd ter uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet regelt het verlenen van milieuvergunningen, hetgeen nochtans het voorwerp uitmaakt van een andere reglementering;
3. m.b.t. het vergunningenbesluit van 20 december 1995 werd ten onrechte het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet ingewonnen; de dringende noodzakelijkheid werd wel ingeroepen doch niet gemotiveerd;

2.1.2.1. Overwegende dat in het bestreden besluit expliciet is gesteld dat "niet voldaan is aan de bepaling van art. 13 van het uitvoeringsbesluit van het Mestdecreet", waarmee alleen kan zijn bedoeld dat niet werd voldaan aan artikel 13 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995; dat bij artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 9 mei 1996 artikel 13 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 werd gewijzigd als volgt :

"Art. 7. In art. 13 van hetzelfde besluit worden het tweede en derde lid vervangen door wat volgt :

> ’Bij wijze van overgangsmaatregel kan voor vergunningsaanvragen die volledig en ontvankelijk verklaard zijn voor 1 januari 1997, met betrekking tot de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst alleen een vergunning verleend worden in de volgende gevallen en onder de bijbehorende voorwaarden :
>
> 1° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de hernieuwing van de vergunning van een bestaande veeteeltinrichting. De lopende vergunning dient te verstrijken tussen 1 januari 1996 en 1 juli 1998. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 1°.
>
> De bevoegde overheid mag enkel een vergunning op proef verlenen overeenkomstig artikel 30, § 4, van het VLAREM met een maximale duur van één jaar.
>
> De einddatum van de vergunning op proef mag maximaal één jaar na de einddatum van de te hernieuwen vergunning liggen en mag niet na 31 december 1998 vallen.
>
> Voor het verstrijken van de termijn van de vergunning op proef wordt volgens de procedure vermeld in artikel 40 van het VLAREM, een defintitieve beslissing getroffen. Artikel 40, § 2, 1°, a, en artikel 40, § 2, 2°, a, van het VLAREM met betrekking tot de opmaak van een evaluatieverslag zijn hierop niet van toepassing;
>
> 2° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de volledige verplaatsing van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 2°;
>
> 3° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op het veranderen van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf en mits voldaan wordt aan de volgende voorwaarden :
>
> a) de vergunde productie op de veeteeltinrichting mag niet toenemen tengevolge van de aangevraagde verandering;
>
> b) het verlenen van de vergunning mag niet tot gevolg hebben dat het bedrijf waartoe de inrichting behoort, na de aangevraagde verandering niet langer als gezinsveeteeltbedrijf kan worden beschouwd;
>
> c) de voorwaarden bepaald in artikel 3, § 2, 1°";

dat aangezien voornoemd besluit van 9 mei 1996 uitwerking heeft gekregen met ingang van 1 januari 1996, artikel 13 zoals geciteerd van toepassing lijkt te zijn op de thans bestreden beslissing; dat uit een lezing van dat artikel op het eerste gezicht blijkt dat een weigeringsmotief gestoeld op dat artikel een decisief weigeringsmotief uitmaakt; dat bij het onderzoek naar de ernst van het middel, de vraag rijst of op grond van de

door de verzoekende partij aangevoerde argumenten ertoe kan worden besloten dat voornoemd artikel 13 onwettig is;

2.1.2.2. Overwegende, wat het eerste daartoe aangevoerde argument betreft, dat artikel 20, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) bepaalt wat volgt :

> "De Vlaamse regering wordt gemachtigd algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken";

dat daargelaten de vraag of artikel 13 van het vergunningenbesluit wel milieuvoorwaarden omvat bedoeld bij evengeciteerd artikel 20, de Vlaamse regering krachtens dat artikel milieuvoorwaarden mag uitvaardigen, die niet uitsluitend in een besluit zoals VLAREM II lijken te moeten zijn opgenomen; dat op het eerste gezicht in Vlarem II geen voorwaarden zijn opgenomen die betrekking hebben op de toegelaten mestproductie, wanneer de vergunningsaanvraag betrekking heeft op een nieuwe, te hernieuwen of te veranderen veehouderij; dat overigens ook de verzoekende partij zulke voorwaarden niet aanduidt; dat dan ook niet blijkt dat er sprake kan zijn van een afwijking, laat staan van een onwettige afwijking van Vlarem II;

2.1.2.3. Overwegende wat het tweede argument betreft, dat zoals uit de benaming van voornoemde besluiten van 20 december 1995 en van 9 mei 1996 blijkt, die besluiten te beschouwen zijn als uitvoeringsbesluiten van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet; dat laatstgenoemde bepalingen hoofdzakelijk betrekking lijken te hebben op het verlenen van milieuvergunningen; dat het vergunningenbeleid en het bestrijden van het mestprobleem dermate lijken samen te hangen, dat prima facie niet valt in te zien hoe het vergunningenbesluit

dat regels omvat met betrekking tot het verlenen van milieuvergunningen aan veeteeltbedrijven en een verdere uitvoering is van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet die eveneens dergelijke regels omvatten, zou zijn aangetast door "machtsafwending", zoals de verzoekende partij in de toelichting bij dat onderdeel stelt;

2.1.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij bij haar argumentatie dat de ingeroepen dringende noodzakelijkheid niet afdoende is gemotiveerd uitsluitend de aanhef van voornoemd besluit van 20 december 1995 onder de loep neemt, terwijl te dezen toepassing werd gemaakt van artikel 13 van het vergunningenbesluit zoals gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 9 mei 1996 en waarvan de motivering van de dringende noodzakelijkheid verschillend is van die opgenomen in de aanhef van het besluit van 20 december 1995; dat geen rekening kan worden gehouden met de kritiek door de verzoekende partij ter terechtzitting aangebracht tegen de motivering van de ingeroepen dringende noodzakelijkheid opgenomen in voornoemd besluit van 9 mei 1996; dat in een schorsingsprocedure de Raad van State ook niet ambtshalve dient te onderzoeken of de voor de ingeroepen dringende noodzakelijkheid opgegeven motivering wel afdoende is;

2.1.2.5. Overwegende dat het eerste middel gestoeld op de onwettigheid van artikel 13 van het vergunningenbesluit niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert "genomen uit de schending van artikel 1.1.2. van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), genomen uit de schending van artikel 2, 7° van het Decreet van 23 januari 1991 inzake

de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, genomen uit de schending van artikel 50 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem I), genomen uit de schending van artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuur in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering en de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag"; dat haar betoog erop neerkomt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd doordat zij, enerzijds, stelt dat de inrichting volgens artikel 1.1.2. van Vlarem II beschouwd kan worden als een bestaande veeteeltinrichting, anderzijds, de aanvraag beschouwt als een uitbreiding met 180 zeugen en 750 mestvarkens en aldus een derde categorie van inrichtingen toevoegt aan artikel 1.1.2. van Vlarem II;

2.2.2.1. Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit wordt overwogen wat volgt :

> "Overwegende dat de inrichting volgens artikel 1.1.2. Vlarem II beschouwd kan worden als een bestaande veeteeltinrichting, omdat de inrichting minstens één stal omvat met een capaciteit die volgens Vlarem I is ingedeeld, een bouwvergunning werd verleend op 24-09-1964 en 6-10-1966 voor de stallen en voor het aanslagjaar 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank;
> Overwegende dat de aanvraag niet als hernieuwing kan beschouwd worden omdat geen vergunning voorhanden is en de dieren het laatst vergund waren op 24-04-1993; dat de aanvraag als een uitbreiding met 180 zeugen en 750 mestvarkens dient beschouwd te worden";

2.2.2.2. Overwegende dat om de overgangsmaatregel waarin in artikel 13 van het vergunningenbesluit is voorzien te kunnen genieten een primordiale voorwaarde is dat het om een bestaande veeteeltinrichting moet gaan; dat een niet bestaande veeteeltinrichting van die overgangsmaatregel is uitgesloten; dat ten opzichte van de inrichting van de verzoekende partij de verwerende partij er is van uitgegaan dat haar inrichting een bestaande veeteeltinrichting betreft; dat de eerste hierboven geciteerde overweging de verzoekende partij niet kan schaden, integendeel, enkel in haar voordeel kan werken; dat het onder meer de tweede geciteerde overweging is die de verzoekende partij het voordeel van de overgangsmaatregel heeft ontnomen; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de inrichting van de verzoekende partij sedert 25 april 1993 niet over een exploitatie- of milieuvergunning beschikt voor het houden van 180 zeugen en 750 mestvarkens; dat aan die vaststelling geen afbreuk doet het gegeven dat latere aanvragen werden geweigerd en dat de verzoekende partij tegen de onontvankelijkheidsverklaring van 26 september 1994 van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van 18 augustus 1994 een annulatieberoep heeft ingesteld, dat nog hangende is; dat het bestreden besluit dan ook terecht lijkt te overwegen dat de aanvraag van de verzoekende partij niet als een hernieuwing kan worden beschouwd; dat, wat meer is, zelfs in de onjuiste hypothese dat de aanvraag van de verzoekende partij zou te beschouwen zijn als een hernieuwing van een lopende vergunning, zij niet onder een van de punten van artikel 13 kan worden ondergebracht, aangezien alsdan die vergunning niet verstrijkt tussen 1 januari 1996 en 1 juli 1998; dat, dienvolgens, zelfs zo de door de verzoekende partij beweerde, doch niet aangetoonde tegenstrijdigheid tussen beide overwegingen zou worden weggewerkt ofwel door de inrichting van de verzoekende partij als een niet bestaand veeteeltbedrijf te beschouwen ofwel door haar aanvraag wel als een hernieu-

wing te beschouwen, dat niet tot de conclusie kan nopen dat de aanvraag van de verzoekende partij wel voldoet aan artikel 13 van het vergunningenbesluit en dat het weigeringsmotief gestoeld op evengenoemd artikel een onjuist motief uitmaakt; dat het middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert "genomen uit de schending van artikel 1.1.2. van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), genomen uit de schending van artikel 2, 7° van het Decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, genomen uit de schending van artikel 50 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem I), genomen uit de schending van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen (Vergunningsbesluit), genomen uit de schending van artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuur in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering en de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag"; dat zij dienaangaande doet gelden dat het bestreden besluit tegenstrijdig is gemotiveerd daar het, enerzijds, een bestaand bedrijf erkent maar, anderzijds, niet de daarbij horende mestproductie; dat zij daaraan toevoegt dat artikel 13 van het vergunningenbesluit

stelt dat de "mestproductie" (en niet de "vergunde mestproductie") niet mag toenemen;

2.3.2.1. Overwegende dat sub 2.2.2. de aanhef van het bestreden besluit reeds gedeeltelijk werd overgeschreven; dat daarnaast ook nog wordt overwogen :

> "Overwegende dat de dieren momenteel niet vergund zijn, zodat er geen vergunde mestproductie is; dat bijgevolg de aanvraag resulteert in een stijging van de vergunde mestproductie";

dat uit het overzicht van de feiten blijkt dat de verzoekende partij sedert 25 april 1993 niet meer over een exploitatievergunning beschikt voor het houden van 180 zeugen en 750 mestvarkens en dat latere milieuvergunningsaanvragen werden geweigerd; dat de omstandigheid dat de verzoekende partij tegen de onontvankelijkverklaring van 26 september 1994 een annulatieberoep instelde niet impliceert dat zij op het ogenblik van de thans bestreden beslissing over een vergunning beschikte; dat de verwerende partij dan ook terecht tot de bevinding lijkt te zijn gekomen dat er geen vergunde mestproductie was op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam en dat het verlenen van de vergunning uiteraard zou leiden tot een stijging van de vergunde mestproductie; dat het gegeven dat in het bestreden besluit werd overwogen dat de inrichting van de verzoekende partij volgens artikel 1.1.2. van het Vlarem II als een bestaande inrichting kan worden beschouwd aan die vaststelling geen afbreuk doet;

2.3.2.2. Overwegende dat in strijd met hetgeen de verzoekende partij betoogt, artikel 13 van het vergunningenbesluit, zoals gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 9 mei 1996 en geciteerd sub 2.1.2.1. wel degelijk vereist dat de "vergunde productie", waarmede lijkt te zijn bedoeld de vergunde mestproductie, niet toeneemt;

2.3.2.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert "genomen uit de schending van artikel 50 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem I), genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 13 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, en uit de schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag"; dat zij doet gelden dat het weigeringsmotief inzake de slecht uitgeruste toegangsweg niet deugt, nu die weg in het verleden steeds heeft volstaan en nooit verkeershinder werd veroorzaakt;

2.4.2. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel erop werd gewezen dat het weigeringsmotief gestoeld op artikel 13 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 zoals gewijzigd door het besluit van 9 mei 1996 volstaat om het bestreden besluit wettelijk te verantwoorden; dat in de huidige stand van de procedure de verzoekende partij de onwettigheid van dat artikel niet heeft aangetoond; dat de gegevens van de zaak erop wijzen dat de aanvraag van de verzoekende partij niet onder één van de gevallen vermeld in artikel 13, 1°, 2° en 3° kan worden ondergebracht, zodat haar aanvraag niet lijkt te voldoen aan artikel 13; dat dienvolgens de kritiek op het andere overtollige weigeringsmotief niet dienend is en dan ook niet moet worden onderzocht;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vijfde middel aanvoert "genomen uit de schending van artikel 20 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, en uit de schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat zij betoogt dat de verwerende partij een vergunning had kunnen verlenen onder de voorwaarde dat een gesloten bedrijf wordt gevormd en dat uit het bestreden besluit niet blijkt of de verwerende partij daartoe de mogelijkheid heeft onderzocht;

2.5.2. Overwegende dat de verzoekende partij een vergunningsaanvraag heeft ingediend voor een varkenshouderij met 180 zeugen en 750 mestvarkens; dat zij van de vergunningverlenende overheid niet kan eisen dat deze het voorwerp van de gevraagde vergunning eenzijdig wijzigt en dit mogelijk tegen de wil in van de vergunningaanvrager; dat zulks daarenboven zou leiden tot een uitholling van het openbaar onderzoek en de adviesprocedure; dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat de vaststelling dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juni 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M.-R. BRACKE.**